

6. Sa, Jeesand! neid ei tarwita, waid kutsusid neid ette, Et piddid targaks tegge ma meid, head andma kätte: Eks sellepär, rastahhaks sa, hing! tännolikust rõmusta? — Wai põlgad pühha rõmu? —

7. Miks rõmu tühjaist asjades ni kange' püda wõttad, ja mis teeb rõdmsaks iggawest, kui tühja mahhajättad? Sull olgo rõmu Jeesandas, mis sulle rõmo hallikaks saab parrast surma jama.

8. Et Jummal meile süddant loond, mis sowib rõmus olla, on temma ka keif ettetoond, mis meil woib rõmuks tulla; sest, igga rohho taimeke, ja temmass' lodud waimoke, need tewad süddant rõdmsaks.

9. Mo hing, ka sinno rõmuks sull' keif wotnud Jummal tehha. Oh, olleks sinnul märkust küll, keif temma armu nähha! Kui keif ta teud head teäl, kui hewis kallimad weel seäl on taewasse keif lodud.

10. Sind, Keigeförgem! kummardan sepärrast ikka maani; sind tundes ennast rõ-

mustan, sind kidan taewani. So wald on ilma otsata, ja selle surus mõõtmata, mis sinna, Jummal! lonud.

II. Leikuse ajal.

1. Et kiitkem omma Jummalat, kes ikka armu näitnud, ning õnnistanud meie maad, ja aite, salwi täitnud; sest, põllo tõe on sellele ta rõmuks korda läinud, kes sedda hästi teinud.

2. Waat! wiisja : wälsti laenetes päid kõrre otsas kannab; põld kõigub walmis annetes sull' leikust, leiba annab. Küll toidab ta neid armoga, kes omma tõed siin tewad, ja ausast leiba sõwad.

3. Siis lauldes leika rõmoga, mis Jummal sulle annud; ja prugi sedda tännoga, mis olled kokkopannud. Oh! hoia sa, mis jaggab ta, ja prugi sedda heaks, ei mitte ülle liaks.